

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. Враца, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
Пламен К. Кучев

при участието на секретаря Галя Цв. Иванова
като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно гражданско дело № 20241400500121 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 204/10.04.2023 г. по гр.д. № 953/2022 г. по описа на Районен съд-Козлодуй са отхвърлени като неоснователни и недоказани предявените иски от Р. З. П. против Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи /ОДМВР/-Враца, както следва:

- иск с правно основание чл.179, ал.4 от Закон за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ - за заплащане на допълнително възнаграждение в общ размер на 5117.74 лева за периода от 15.07.2019 г. до 15.07.2022 г. включително, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба - 15.07.2022 г. до окончателното изплащане;

- иск с правно основание чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ за заплащане на обезщетение за забавено плащане на допълнителното възнаграждение в размер на 672.60 лева за периода от 01.09.2019 г. до 15.07.2022 г.;

Със същия съдебен акт Р. З. П. е осъден да заплати на ОДМВР-Враца сумата от 370.00 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение и вещо лице, а на основание чл.78, ал.4 от ГПК ОДМВР-Враца е осъдена да заплати на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, гр.Козлодуй, сумата от 420.00 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение и вещо лице.

Решението е изменено на основание чл.248 от ГПК в частта за разносните с постановено по същото дело Определение № 912/12.07.2023 г., както следва:

- по молба на ОДМВР-Враца е намален размера на присъдените в тежест на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД - ответник по неразгледания обратен иск разноски за юрисконсултско възнаграждение от 350.00 лева на 100.00 лева, като в останалата част молбата за изменение на решението за разносните е отхвърлена като неоснователна и недоказана;

- по молба на ищеца по главния иск Р. З. П. е намален размера на разносните, присъдени в негова тежест на ответника по главния иск - ОДМВР-Враца за юрисконсултско възнаграждение от 300.00 лева на 100.00 лева, като в останалата част молбата за изменение на решението за разносните е отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Постъпила е въззивна жалба с вх. № 4243/18.05.2023 г. от ищеца Р. З. П., чрез пълномощника му адв.Г. Г. - САК, който обжалва изцяло Решение № 204/10.04.2023 г. по гр. д. № 953/2022 г. по описа на Районен съд-Козлодуй. В жалбата се поддържа, че решението е незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

По отношение на първия предявен иск срещу ОДМВР-Враца въззивникът изразява несъгласие с изводите на районния съд, че част от допълнителните месечни възнаграждения с постоянен характер, каквито са тези по т.6, б."г" на Решение на Министерския съвет /РМС/ № 282/1993 г., може да бъде договаряна ежемесечно от основната структура на МВР по чл.37 от ЗМВР – ОДМВР-Враца и от заинтересованото лице по чл.92, ал.1 от ЗМВР -"АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Навежда доводи, че по общата логика на чл.116, ал.1, изр. второ от Конституцията на РБ, служебното положение и статутът на държавните служители, назначени по чл.92, ал.8 от ЗМВР, във връзка със сключени договори по чл.92, ал.1 от ЗМВР, се урежда единствено и само от ЗМВР и действащата нормативна уредба, но не и от договори или други ненормативни източници. Сочи, че този извод следва и от самата норма на чл.92, ал.8 от ЗМВР, която ясно разграничава двете правни отношения - първото по чл.92 от ЗМВР между основната структура по чл.37 от ЗМВР и заинтересованото лице и второто между съответното лице по чл.158 и чл.159 от ЗМВР и служителя. Счита, че в случая съдът е смесил тези две отношения като е приел, че няма законова пречка "АЕЦ Козлодуй" ЕАД да участва в определянето на месечните възнаграждения по ЗМВР. Изтъква, че според чл.9 от ЗЗД договорите не могат да противоречат на закона, поради което не е допустимо с договор, вкл. и по чл.92, ал.1 от ЗМВР, да се уреждат механизми, които да включват заинтересованите лица по чл.92, ал.1 от ЗМВР, както е в двата процесни договора.

На следващо място в жалбата се посочва, че районният съд неправилно е приел, че с процесните договори е определен размер на допълнителното възнаграждение по

т.6, б."Г" от РМС № 282/1993 г. без долна граница и в размер до определен процент. Развиват се съображения, че въвеждането на работна група, която да извършва помощна дейност по договорите, по никакъв начин не променя първоначално договореното, тъй като в Ценовата таблица е посочено възнаграждение в абсолютна стойност, а т.4.1.7. от договорите касае предложения без задължителен характер от помощен орган без решаващи функции, които не обвързват директора на ОДМВР. Посочва се, че последният следва да се съобрази с договореното в колона 5 на Приложение 4 – Ценова таблица към процесните договори, чиито клаузи са публично известни с оглед сключените договори по Закона за обществените поръчки /ЗОП/, които са били публикувани в Интернет и са били известни и на ищеца, за разлика от Вътрешните правила на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Сочи се също, че възнагражденията на въззивника зависят от посочените елементи в чл.179 от ЗМВР, в чиято ал.4 е предвидено, че допълнителните възнаграждения се изплащат задължително.

Според изложеното в жалбата, за законосъобразното сключване на договори по чл.92, ал.1 от ЗМВР, съгласно ал.4 на същата норма се изисква разрешение на министъра на вътрешните работи. Същото изискване по аргумент за по-силното основание би следвало да стои и при изменението на договорите, вкл. и на договорените размери на възнагражденията, но по делото липсват доказателства да е било дадено такова разрешение за изменение на договора в частта, касаеща намаляване на определения процент в колона 5 от Приложение 4 – Ценова таблица към договорите.

Въззивникът изразява несъгласие и с изводите на районния съд, че въпреки безспорно установената липса на съвместна работна група по т.4.1.7. между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е налице законосъобразно изпълнение на процедурата за определяне на допълнителните му възнаграждения. Счита, че липсата на такава работна група и наличието единствено на едностранно определена работна група от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД представлява неизпълнение на договора в тази му част. Изтъква, че за процесния период нито един служител на ОДМВР-Враца не е участвал в такава група с право на глас, поради което няма законосъобразно обяснение защо директорът на ОДМВР-Враца е наредил да му бъдат изплащани месечни възнаграждения в значително намален размер от договорения.

Правят се оплаквания, че съдът изобщо не е разгледал служебните отношения между ищеца и ответника ОДМВР-Враца, а се е съсредоточил единствено върху обратния иск, касаещ отношенията между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, като по този начин е смесил предмета на споровете и е нарушил правата на първоначалния ищец, който не може да се намеси в спора между страните по обратния иск.

На следващо място въззивникът изразява несъгласие и с правните изводи на районния съд, че възложителят може едностранно да променя и намалява цената на

договорите, като определя по-нисък процент на допълнителното възнаграждение по колона от Приложение 4, свързано с т.6, б."г" от РМС № 282/1993 г. Намира, че вътрешните правила на възложителя представляват едностранно изменение на цената на договора по смисъла на чл. 116, ал. 1, т. 1 от ЗОП, от което не може да произтече право или задължение за директора на ОДМВР-Враца също да редуцира до този размер допълнителните възнаграждения по РМС № 282/1993 г.

В жалбата се развиват и съображения, че първоначалните Вътрешни правила № УС.ФЗ.ПВЛ.01/02 от 01.07.2019 г., издадени от изп.директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, съдържат изричното изискване в т.2.2 работната група да предлага на изпълнителния директор да изплаща допълнителните възнаграждения, което е невъзможно, тъй като ищецът не е служител на това дружество. На следващо място в т.1.3.3. тези правила изискват изготвяне на мотивиран доклад от началника на РУ-АЕЦ Козлодуй, а в т.4.5.1. - излагане на мотиви и мотивирани предложения относно определянето и изплащането на възнагражденията на служителите. Въззивникът посочва, че в нито един от докладите на началника на РУ-АЕЦ Козлодуй, както и в протоколите на работната група, не са налице такива мотиви, което представлява нарушение на Вътрешните правила и не може да се вмени във вина на служителя, който е изпълнявал задълженията си и има право на пълно възнаграждение за целия период. Сочи също, че такова изискване е налице и в следващите Вътрешни правила № 80.ЧР.00.ПВЛ.001/03 от 08.09.2021 г. Счита, че съдът погрешно е приел, че между страните по договорите е било налице съгласие за намаляване на базовия процент по Ценовата таблица, въпреки изричното изявление на ответника ОДМВР-Враца, че директорът му не е бил запознат с вътрешните правила на възложителя.

Във въззивна жалба вх.№4243/18.05.2023 г. се излагат доводи и съображения и относно друг ("втория") иск - за заплащане на обезщетение за положен нощен труд, какъвто иск не е предявяван по гр.дело №953/2022 г. на Районен съд-Козлодуй, съответно по него няма произнасяне с обжалваното решение.

Въззивникът претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор с вх. № 5050/14.06.2023 г. от ответника ОДМВР-Враца, чрез процесуалния представител юрисконсулт Д. П., в който се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение - правилно и законосъобразно.

Оспорват се наведените в жалбата доводи, че районният съд е смесил видовете плащания по ЗМВР с дължимото възнаграждение по договора за охрана с "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Навеждат се доводи, че на основание чл.92, ал.1, т.1 от ЗМВР и след проведена обществена поръчка между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е сключен Договор за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, осъществяващ се чрез охрана на стратегически обект от значение за националната сигурност и охрана при

съпровождане на товари по чл.92, ал.3 от ЗМВР. Пояснява се, че съгласно чл.92, ал.9 от ЗМВР - приходите и разходите от дейността на МВР по ал.1 и ал.3 и разходите по ал.2 се отчитат по бюджета на МВР, а ежегодно министърът определя цената на услугата по тези договори за охрана. Посочва се, че с РМС № 282/15.07.1993 г. е прието, че се дължи финансово поощрение на служителите на МВР, работещи в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, без обаче да се посочва размера и периодичността на плащането му, уговарянето на които е оставено на волята на контрахентите по договора. Изразява се несъгласие с посоченото във въззивната жалба, че в Ценовата таблица, приложение към договора, е посочен пълния размер на допълнителното възнаграждение по РМС № 282/15.07.1993 г., както и че същото се дължи в максимален размер. Посочва се, че ценовото предложение е оферта по проведената процедура по ЗОП, в която е посочен максимален размер на възнаграждението, но не и че то се дължи ежемесечно в този размер. Въззиваемият счита, че в договора за охрана ясно е посочен начина, вида и периодичността на плащане на допълнителното възнаграждение, както и реда – чрез работна група. Този ред впоследствие е уреден с вътрешни правила, с които ОДМВР-Враца се е съгласила.

В отговор вх.№ 5050/14.06.2023 г. също се излагат подробни доводи и съображения относно "втория иск" за положен извънреден нощен труд, какъвто иск по гр.дело №953/2022г. на Районен съд-Козлодуй не е предявяван и не е разглеждан.

Прави се искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна, а в случай, че бъде уважена - да бъде разгледан предявения пред първата инстанция обратен иск към "АЕЦ Козлодуй" ЕАД.

Постъпил е и отговор с вх. № 5313/26.06.2023 г. от третото лице-помагач "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, в който също се оспорва основателността на подадената въззивна жалба и се изразява становище, че първоинстанционното решение е правилно и постановено в съответствие с изискванията на материалния и процесуалния закон. Навеждат се доводи, че според клаузите на двата договора работната група предлага на служителите, участващи пряко в осъществяване защитните дейности на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, гр.Козлодуй, да бъдат изплащани допълнителни възнаграждения, според резултатите от защитната дейност и личния принос. Според изложеното в отговора, по делото липсват доказателства за личен принос на ищеца, налагащ заплащането на средства в максималния размер от 70 % от МРЗ.Посочва се, че през процесния период са действали въведени със заповеди на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД Вътрешни правила за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по РМС № 282/15.07.1993 г., ид. № УС.ФЗ.ПВЛ.01/02, и Вътрешни правила за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по РМС № 282/15.07.1993 г., ид. № 80.ЧР.00.ПВЛ.001/03, към които препраща Приложение № 2 - Техническо задание към договорите и съгласно които за изпълнение на основните си задължения и дейности,

служителите на МВР получават индивидуални допълнителни възнаграждение в размер на 60 % от договорения максимален размер на всеки договор с определеното подразделение на МВР. Сочи се също, че в тези правила изрично са определени и случаите, в които не се изплаща такова обезщетение, поради което становището на ищеца, че след като не са му вменени неизпълнения на задължения, би следвало да получи допълнително възнаграждение в размер на 70 % от минималната работна заплата.

Според изложеното в отговора, за "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, в качеството му възложител, съществува задължение да определи свои представители, които да участват в работна група, която ежесечно да преценява резултатите от защитната дейност по договора и личния принос на служителите, за което се изготвя протокол, поради което твърденията на въззивника, че такава съвместна група не е била определена, са неверни. Навеждат се доводи, че възложителят "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не изземва функциите на работодател на полицейските служители, а само заплаща цена на услуга, вкл. и договорените допълнителни възнаграждения. Твърди се, че това задължение за плащане на допълнителните възнаграждения по РМС № 282 е изпълнявано стриктно въз основа на следните документи: обобщен доклад, в който началникът на РУ-АЕЦ Козлодуй представя Списък на служителите за съответния месец и справка за индивидуалния принос; протокол от заседание на работна група, утвърден от изп.директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и от директора на ОДМВР; оригинална фактура. Посочва се, че представяните обобщени ежесечни доклади за личен принос са изготвяни от началника на РУ-АЕЦ Козлодуй на основание т.4.5.1. от посочените вътрешни правила и към същите липсват документи, които да дават основание за изплащане на възнаграждения над 60 %.

Третото лице-помагач моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана и обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените разноски, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение.

По делото е депозирана частна жалба с вх. № 6122/01.08.2023 г. от ОДМВР-Враца, чрез юрисконсулт Д. П., против постановеното по реда на чл.248 от ГПК Определение № 912/12.07.2023 г. В частната жалба се поддържа, че извършеното намаление на размера на юрисконсултско възнаграждение на ОДМВР-Враца е изцяло неоснователно и необосновано. Изразява се несъгласие с определения от районния съд минимален размер на възнаграждението по чл.23 от Наредбата за правната помощ. Посочва се, че делото е едно от общо почти 300 дела, заведени от служители на РУ-АЕЦ Козлодуй, които са с техническа, фактическа и правна сложност и по които са положени много усилия в изготвянето на отговори на искиви молби, извършени са множество действия по представяне на доказателства пред съда, изготвяни са изменения на искове и писмени защиты.

На следващо място се сочи, че ОДМВР-Враца е поискала от съда да измени присъдените разноски - платен депозит за вещо лице от "АЕЦ-Козлодуй" ЕАД, който е определен в качеството на дружеството на трето лице-помагач, а не на ответник по обратния иск, тъй като по този иск нито е искано, нито е търсено експертно заключение. Изтъква се, че искането за ССЕ е направено от ищеца по главния иск, поради което съдът неправилно е поискал всяка от страните да плати депозит, но въпреки това ОДМВР-Враца е платила определената сума и като страна по главния иск с положителен за нея изход от делото тези разноски са й били присъдени. По повод присъдения депозит от страна на "АЕЦ – Козлодуй" ЕАД за сметка на ОДМВР-Враца, също се изразява несъгласие, като се посочва, че този разход следва да остане или за сметка на третото лице-помагач на основание чл.78, ал.10 от ГПК или да бъде осъден ищецът по главния иск да го поеме с оглед изхода на делото. Жалбоподателят счита, че районният съд неправилно е посочил, че платеният от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД депозит в размер на 70,00 лв. е в качеството му на ответник по обратния иск, поради което моли определението да бъде отменено в тази му част.

В частната жалба се посочва, че ОДМВР-Враца е поискала да й се присъди платената държавна такса по обратния иск. Извършва се позоваване на практика на ВКС, според която плащането на държавна такса по обратния иск е следствие от заведен главен иск и съдът следва да присъди тези разноски за сметка на ищеца по главния иск, станал причина за завеждане на делото.

Според жалбоподателя, районният съд не е съобразил, че претендираното от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД юрисконсултско възнаграждение не е относимо само към обратния иск, но и към главния иск, по който дружеството активно е участвало като трето лице-помагач и е извършвало процесуални действия. Ето защо съдът е следвало да отграничи осъщественото процесуално представителство по двата иска.

Най-сетне в частната жалба се посочва, че макар и производството по трудови дела да е безплатно за работниците и служителите, това ги освобождава единствено от задължението за държавни такси и разноски по самото производство /за свидетели, вещи лица и пр./, но не ги освобождава от отговорността за заплащане на разноски и юрисконсултско възнаграждение на насрещната страна при положителен за нея изход на спора.

Постъпил е отговор с вх.№ 6896/07.09.2023 г. от адв.Г. Г., като пълномощник на ищеца Р. З. П., с който се иска да бъде оставена без уважение частната жалба.

По повод наведените твърдения, че ответникът е положил особени усилия, се излагат аргументи, че всички изготвени от него документи по делата са напълно еднотипни и единствената разлика е в посочването на променените суми в молбите за изменение на иска, както и че протоколите от съдебни заседания също разкриват пълна идентичност на всички действия и изявления на юрисконсулта. При наличието на такива повтарящи се действия, ищецът счита, че не е налице особена фактическа и

правна сложност на делото. Изтъква, че липсват и доказателства, че множеството постъпили документи са изготвени от юрисконсулта на ответника, а представените счетоводни документи явно са съхранявани и предоставени от счетоводния отдел. Освен това посочва, че съгласно чл.23, ал.1 от Наредбата за правна помощ водещият критерий не е фактическата и правна сложност на делото, а материалният интерес, който в случая не е значителен. При тези съображения намира, че не е налице основание за определяне на юрисконсултско възнаграждение на ответника над минималния размер.

В отговора се изразява и становище за неотносимост на посочената от ответника съдебна практика за разпределение на разноските при предявен обратен иск. Посочва се, че не е допустимо ищецът по едно дело да бъде задължаван да заплати разноските по друго дело, по което не е бил страна. В случая страни по неразгледания обратен иск са ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и заплащането на разноски по този иск касаят само тези страни, а ищецът по първоначалния иск не е имал право да участва в този спор и дори да прави възражение за прекомерност на възнаграждението за юрисконсулт.

При извършената проверка на редовността и допустимостта на въззивната жалба, настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и отговаря на изискванията за съдържание по чл.260 и чл.261 от ГПК, при което следва да бъде насрочено открито съдебно заседание за разглеждането ѝ.

Частната жалба също е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в рамките на законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършената служебна проверка по реда на чл.269, изр.1 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим.

За да се произнесе по правилността на първоинстанционното решение, настоящият съдебен състав обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с наведените от страните доводи, при което формира следните фактически и правни изводи:

I. По иска с правно основание чл.179, ал.4 ЗМВР:

Между страните не се спори, че в рамките на процесния период от 15.07.2019г. до 15.07.2022г. са били обвързани от валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът Р. П. е заемал длъжността „***“ в сектор „Охранителна полиция“ в РУ АЕЦ Козлодуй към Областна дирекция на МВР – Враца и е имал статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, пр.1 от ЗМВР.

Безспорно е по делото, че за същия период ищецът е получавал допълнително възнаграждение по силата на Решение № 282 от 15 юли 1993г. на МС и договори за охрана на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД. Спорът е свързан с дължимостта на разликата между полученото допълнително възнаграждение и пълния размер, който

според ищецът влизала на 70% от минималната работна заплата.

За да бъде разрешен този спор, *на първо място следва да бъде извършена преценка относно основанието, на което се дължи претендираното допълнително възнаграждение.*

В чл.178, ал.1 и чл.179, ал.1 ЗМВР е предвидено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се изплащат и допълнителни възнаграждения, които са посочени по видове. В ал.4 на чл.179 ЗМВР е предвидено, че извън тези допълнителни възнаграждения на държавните служители се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет за държавните служители от МВР.

В конкретния случай исковата претенция е за заплащане на сума, представляваща неизплатен остатък от допълнително възнаграждение, което според изложените в исковата молба твърдения се дължи на основание акт на Министерския съвет, а именно - Решение № 282/15.07.1993 г.

В т.1 на посоченото Решение на Министерския съвет /РМС/ АЕЦ Козлодуй е определен като обект с особен статут на защита, по отношение на който да се прилагат засилени мерки за сигурност, а в т.4 е посочено, че режимът и наблюдението на зоната се осъществява от службите Национална сигурност, Национална полиция, Национална противопожарна охрана и Гранични войски на МВР с личния състав, обезпечаващ защитата на АЕЦ-Козлодуй. Със същото РМС – т.6 е предвидено, че председателят на надзорния съвет на "НЕК" ЕАД трябва да възложи на управителя на "АЕЦ Козлодуй" права и задължения, сред които:

- по б."в" – да прави предложения до МВР за налагане на дисциплинарни наказания на служители от полицейския и противопожарния състав, допуснали нарушения, както и да поощрява служителите на МВР при изпълнение на възложените им защитни дейности;

- по б."г" - да осигурява средства за допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, участващи пряко в осъществяване защитните действия на централата, които да се определят за отделните длъжности и работни места по реда и условията на Наредбата за комплексно оценяване условията на труд.

Според изложеното в исковата молба, претендираното допълнително възнаграждение се дължи на основание т.6, б."г" от РМС № 282/15.07.1993 г. Във връзка с извършеното в тази разпоредба препращане, следва да бъде отбелязано, че Наредбата за комплексно оценяване условията на труд е била приета въз основа на ПМС № 169/28.08.1991 г. и с нея са били установени критериите и реда за комплексно оценяване условията на труд, като оценката на тези условия изразява въздействието на всички елементи, в зависимост от влиянието им върху здравето и работоспособността на работника или служителя. Според чл.20 от Наредбата тази комплексна оценка служи за определяне размера на допълнително трудово възнаграждение в зависимост

от условията на труда.

При тази нормативна уредба, действала към момента на приемането на РМС № 282/15.07.1993 г., и с оглед извършеното препращане към същата съдът намира, че предвиденото в т.6, б."г" допълнително възнаграждение е без пряка връзка с трудовото представяне на служителите на МВР, а е свързано единствено с условията на труд, при които същите работят в "АЕЦ Козлодуй". Ето защо така предвиденото допълнително възнаграждение следва да бъде разглеждано като такова с постоянен характер, което е обусловено от евентуалните рискове за здравето и работоспособността на служителите на МВР, възникващи от специфичните условия на труд в централата.

Считано от 31.03.2006 г. Наредбата за комплексно оценяване условията на труд е отменена. Прието е ПМС № 235 от 31.07.2014 г. за определяне на условията за изплащане и размерите на допълнителното възнаграждение за работа при специфични условия на държавните служители в МВР, в чийто Раздел I, т.1 от Приложението към чл.1 - Списък на елементите за работа при специфични условия на държавните служители и размерите на допълнителното възнаграждение за тях, е предвидено, че за работа в среда на йонизиращи лъчения на работещите в "АЕЦ Козлодуй" служители на МВР се дължи допълнително възнаграждение от 60 лв. По делото не се спори относно изплащането на това допълнително възнаграждение.

При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че при възприемане на посоченото от ищеца основание по т.6, б."г" от РМС № 282/15.07.1993г. исковата претенция за присъждане на допълнително възнаграждение се явява неоснователна.

В исковата молба обаче се навеждат фактически твърдения, че размерът на претендираните допълнителни възнаграждения е определен в действащи към процесния период договори за охрана между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР-Враца и че същите са дължими на ищеца в предвидения в тези договори максимален размер, тъй като е участвал пряко в защитните дейности и има необходимия личен принос към охраната на атомната централа. При така въведените твърдения съдът намира, че следва да бъде обсъдено и другото предвидено основание за заплащане на допълнителни възнаграждения по РМС № 282/15.07.1993 г., а именно – по т.6, б."в", предвиждаща заплащане на поощрения на служителите на МВР при изпълнение на възложените им защитни дейности.

В чл.92, ал.1, т.1 ЗМВР е предвидено, че Министерството на вътрешните работи въз основа на сключен договор със заинтересованите лица може да осъществява охрана от полицейски органи, включително със сигнално-охранителна и друга техника на стратегически обекти от значение за националната сигурност.

С ПМС № 181 от 20.07.2009 г. се определят стратегическите обекти и дейности, които са от значение за националната сигурност на РБ и които са част от критичната инфраструктура, в единен списък съгласно приложението към постановлението /чл.1,

ал.1/. В т.2.1. на Раздел VI Сектор "Енергетика" на приложението като такъв стратегически обект от значение за националната сигурност е определено "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Следователно по отношение охраната на това дружество може да бъде осъществявана охрана от полицейски органи въз основа на сключен договор с МВР на основание чл.92, ал.1, т.1 ЗМВР.

Между страните не се спори и от събраните по делото доказателства се установява, че в рамките на процесния период между „АЕЦ Козлодуй” ЕАД, като възложител, и ОДМВР-Враца, като изпълнител, е сключен Договор № *** от 12.06.2017 г., по силата на който възложителят възлага и заплаща, а изпълнителят приема да организира, осигурява и осъществява физическа охрана и пропускателен режим на обекти на "АЕЦ Козлодуй", съгласно Приложение № 1 – Общи условия, Приложение № 2 – Техническо задание, Приложение № 3 – Концепция за изпълнение на дейностите, Приложение № 4 – Таблица за средномесечната цена на услугата за охрана, извършвана от полицейските звена и Приложение № 8 – Схема за класификация на етапите, които са неразделна част от договора.

В процесния период между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, като възложител, и Областна дирекция на МВР – Враца, като изпълнител, е сключен и Договор № *** от 20.05.2021 г., по силата на който възложителят възлага и заплаща, а изпълнителят приема да изпълни охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на "АЕЦ Козлодуй", осъществяваща се чрез действия по охрана на стратегически обект от значение за националната сигурност и охрана при съпровождане на товари, съгласно Приложение № 1 – Общи условия, Приложение № 2 – Техническо задание, Приложение № 3 - Техническо предложение, Приложение № 4 – Ценово предложение, Приложение 4. 1. – Типова калкулация на услугата по чл. 92, ал. 3 ЗМВР и Приложение № 5 – Схема на класификация на етапите от договора, представляващи неразделна част от договора.

В двата договора по идентичен начин е уговорено, че изпълнителят се задължава да изпълнява услугата в съответствие с изискванията на нормативните актове, вътрешните правила и инструкции, а предметът на договора се изпълнява чрез РУ – АЕЦ–Козлодуй. В чл. 4.1.6 на всеки от договорите е уредено, че резултатите от защитната дейност по договора и личният принос на служителите се преценяват ежемесечно от работна група, определена от ръководителите на страните, за което се изготвя протокол, който се утвърждава от директора на ОДМВР-Враца и изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Видно от чл. 4.1.7 на договора, съгласно Решение № 282/1993 г. на Министерския съвет в протокола от предходната точка, работната група предлага допълнителни възнаграждения на служителите на изпълнителя, участващи пряко в осъществяване на защитните дейности на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, в следните размери:

- за държавни служители, заемащи изпълнителска и по-висока длъжност, със

специфично наименование на длъжността "инспектор", "старши инспектор" и "главен инспектор": до една минимална работна заплата за страната;

- за държавни служители, заемащи изпълнителска и по-висока длъжност, със специфично наименование на длъжността "младши експерт": до 80 % от минималната месечна работна заплата за страната;

- за държавни служители, заемащи изпълнителска и по-висока длъжност, със специфично наименование на длъжността "****": до 70 % от минималната месечна работна заплата за страната;

- за служители по трудово правоотношение, с наименование на длъжността "младши специалист" и "системен оператор": до 60 % от минималната месечна работна заплата за страната.

В т. 2. 3 от договорите е уговорено, че изпълнителят уведомява писмено възложителя при всяко изменение на размера на минималната работна заплата, прието с постановление на Министерски съвет. Уточнено е, че минималната работна заплата представлява база за изчисление на допълнителното възнаграждение по Решение № 282/1993 г.

Към договорите са представени Приложения № 4 – Ценова таблица за цена на услугата за един месец в лева. В колона к4 е месечната цена за услугата по Таблица-1, утвърдена от министъра на вътрешните работи за средномесечна цена на услугата охрана на обект /възнаграждение според заеманата длъжност/, в колона к5 е посочен размерът /%/ от МРЗ, представляващ максималният размер на допълнителните възнаграждения по РМС № 282/1993 г. за съответната длъжност, в колона к6 е размер на допълнителното възнаграждение по ПМС 235/2014 г. за работа при специфични условия на държавните служители в МВР (това е посоченото по-горе в мотивите допълнително възнаграждение по ПМС 235/2014 г. в размер на 60 лв. за работа при специфичните условия в централата).

По делото са представени и Вътрешни правила /ВП/ за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение № 282 от 15.07.1993 г. на Министерски съвет с идентификационен № УС. ФЗ. ПВЛ. 01/02, утвърдени от Изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД на 10.07.2019 г., както и негова Заповед № АД-1960/16.07.2017 г. за тяхното въвеждане, считано от 01.08.2019 г.

Приети са и последващи Вътрешни правила /ВП/ за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение № 282 от 15.07.1993 г. на Министерски съвет с идентификационен № 80. ЧР. 00. ПВЛ. 001/03, утвърдени от Изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД на 08.09.2021 г., както и негова Заповед № АД-2630/14.09.2021 г. за тяхното въвеждане, считано от 17.09.2021 г.

Двата документа са с идентично съдържание и в тях е предвидена

процедурата по ежемесечното определяне на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение № 282 от 15.07.1993 г. на Министерски съвет, които се изплащат към работната заплата на служителите на МВР /чл. 1. 2/.

Посочената цел на ВП съгласно чл. 1.1. е да определят условията и реда за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР, участващи пряко в осъществяване на защитните дейности, като се гарантира недопускане на дискриминация или неравнопоставеното им третиране, както и да мотивират и поощрят служителите при изпълнение на дейността им в АЕЦ – Козлодуй. Определението на термина "допълнително възнаграждение" се съдържа в чл. 7. 1. от ВП от 2019 г. – Парични средства за стимулиране повишаването на качеството на трудовото изпълнение, дължащи се на основание Решение № 282 от 15.07.1993 г. на Министерски съвет; и в чл. 7. 1. от ВП от 2021 г. – Парични средства с правно основание Решение № 282 от 15.07.1993 г. на Министерски съвет, предназначени да стимулират повишаването на качеството на изпълнение на функционалните задължения по осигуряване на физическа защита, пожарогасителна и спасителна дейност и охрана на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД като стратегически обект от значение за националната сигурност.

Предвидено е също, че допълнителното възнаграждение се заплаща според личния принос на всеки служител в защитната дейност за съответния месец с цел стимулиране повишаването на качеството /чл. 1.3.1. /.

При така очертаните в договорите и във ВП цели, а именно – мотивиране и поощряване на служителите на МВР при изпълнение на дейността им в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД в зависимост от личния принос на всеки от тях и резултатите от защитната дейност, настоящият съдебен състав намира, че претендираното в рамките на настоящето съдебно производство допълнително възнаграждение е такова, което има пряка връзка със служебното представяне на служителите на МВР и основанието за дължимост на същото е по чл.179, ал.4 ЗМВР вр. т.6, б."в" от РМС № 282/15.07.1993 г., а именно - поощрение на служители на МВР за положен труд по охрана на "АЕЦ Козлодуй".

При така изясненото основание на исковата претенция, *на второ място следва да бъде даден отговор на въпроса относно пасивната материалноправна легитимация, т.е. кой е субектът, задължен да заплаща тези допълнителни възнаграждения.*

С оглед разяснената по-горе фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице две самостоятелни правоотношения.

От една страна е налице служебно правоотношение между страните по делото – ищеца и ответната ОДМВР-Враца, а от друга страна е налице облигационно правоотношение между ответника и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, произтичащо от сключени помежду им договори за охрана от полицейски органи.

Първото правоотношение възниква на основание чл.92, ал.8 вр. ал.1 ЗМВР, като служебното положение и статутът на държавните служители, назначени на това основание, се урежда от ЗМВР. Както бе посочено, съгласно чл.176-чл.179 ЗМВР, на държавните служители в МВР се дължат основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, в т.ч. и посочените в чл.179, ал.4 ЗМВР други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет. Задължена страна по служебното правоотношение за заплащане на основното и на допълнителните възнаграждения е съответната структура по чл.37 ЗМВР, която в случая е ОДМВР-Враца.

Второто правоотношение възниква на основание чл.92, ал.4 вр. ал.1 ЗМВР и произтича от сключен договор за услуга, по силата на който възложителят "АЕЦ Козлодуй" ЕАД заплаща възнаграждение за предоставената му от изпълнителя ОДМВР-Враца услуга.

Съдът намира, че самостоятелният характер на тези отношения е относителен, тъй като компонент от общата цена по договора за охрана, която възложителят дължи на изпълнителя, е възнаграждението за служителите на МВР, осъществяващи тази охрана. Това възнаграждение се определя от министъра на вътрешните работи в утвърдена от него Таблица за средномесечна цена на услугата за охрана на обекти, извършвана от полицейските органи по чл. 92, ал. 1 от Закона за МВР, и е залегнало в к4 на Приложение № 4 към договора – Ценова таблица. В к5 на същото Приложение № 4 като част от цената на услугата пък е посочено допълнителното възнаграждение по РМС № 282/1993 г. Следователно дължимите възнаграждения на служителите на МВР представляват част от цената на услугата, която "АЕЦ Козлодуй" ЕАД дължи на ОДМВР-Враца. Фактът, че цената на услугата се заплаща от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не означава обаче, че същият изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители. Между двете правоотношения е налице връзка, произтичаща от начина, по който се определят възнагражденията на служителите на МВР, която обаче не променя правата и задълженията в служебното правоотношение между страните в настоящия правен спор, а именно – задължено лице за изплащане на дължимите възнаграждения на ищеца е ОДМВР-Враца. Аргумент в подкрепа на този извод може да се изведе и от разпоредбата на чл.92, ал.9 ЗМВР, според която приходите и разходите от дейността на МВР по ал. 1 и 3, в т.ч. попадат приходите от договорите за охрана от полицейски органи, вкл. и на стратегически обекти от значение за националната сигурност, се отчитат по бюджета на МВР. Това означава, че цената на услугата по сключваните между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР-Враца договори за охрана, в която се включват и възнагражденията на служителите на МВР, които осъществяват охрана на централата, се превежда от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД по бюджета на МВР, но изплащането им на служителите се дължи от ОДМВР-Враца.

При тези съображения настоящият съдебен състав намира, че ответникът по делото е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск за заплащане на допълнително възнаграждение по чл.179, ал.4 ЗМВР.

Най-сетне следва да бъде даден и *отговор на въпроса за дължимия размер на претендираното допълнително възнаграждение.*

Както бе разяснено по-горе в мотивите, в случая се претендира възнаграждение, което представлява поощрение на служители на МВР за положен труд по охрана на "АЕЦ Козлодуй". Общият принцип е, че поощренията нямат постоянен, а бонусен характер, както и че нямат точно определен размер, а зависят от трудовото представяне на работниците или служителите.

Именно този принцип е залегнал и в уредбата, относима към дължимостта и размера на претендираното в случая допълнително възнаграждение.

Този извод се налага най-напред от вече посочения факт, че в чл.4.1.6 на всеки от договорите е уредено, че резултатите от защитната дейност по договора и личният принос на служителите се преценяват ежемесечно от работна група, определена от ръководителите на страните, за което се изготвя протокол, който се утвърждава от директора на ОДМВР-Враца и изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, а според чл.4.1.7 на всеки от договорите, съгласно Решение № 282/1993 г. на Министерския съвет в протокола от предходната точка, работната група предлага допълнителни възнаграждения на служителите на изпълнителя, участващи пряко в осъществяване на защитните дейности на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, по отношение на които обаче не е предвиден минимален, а само максимален размер, определен като процент от минималната работна заплата за страната.

В приетите ВП от "АЕЦ Козлодуй" също е предвидено, че размерът на индивидуалните допълнителни възнаграждения на служителите от РУ – АЕЦ Козлодуй се определя ежемесечно от работна група, назначена със заповед на изпълнителния директор на АЕЦ Козлодуй, на база мотивиран доклад на началника на РУ – АЕЦ Козлодуй /чл. 1.3.3/. Във ВП са определени още структурата и съставът на работната група, както и правомощията и отговорностите на всеки от участващите /раздел 3/. Работната група се назначава със заповед на изпълнителния директор на АЕЦ Козлодуй, като на заседанията присъства началникът на РУ – АЕЦ Козлодуй или негов заместник. В чл. 4.5 от ВП е уредено, че началниците на подразделения на МВР представят на председателя на работната група обобщен доклад с изложени мотиви относно участието на служителите на съответното подразделение в осъществяване на защитните дейности на централата до 3 работни дни преди заседанието. Докладът трябва да съдържа и мотивирани предложения за изплащане на допълнително възнаграждение на служителите в съответните проценти, определени в договорите и ВП. Самите началници участват в заседанията, като запознават работната група със съдържанието на доклада, дават разяснения, отговарят на въпроси и подписват

протокола, с което удостоверяват участието си на заседанието на работната група.

Определянето на индивидуалните допълнителни възнаграждения на служителите на МВР е уредено в раздел 6 от ВП, като в чл. 6. 1 е посочено, че за изпълнение на основните си задължения и дейности, служителите на МВР, включително началниците на съответните подразделения, получават индивидуални допълнителни възнаграждения в размер на 60% от договорения максимален размер за всеки договор с определеното подразделение на МВР, за съответната длъжност. В чл. 6.2 е уговорено, че при допуснати пропуски при изпълнение на служебните задължения се изплаща допълнително възнаграждение в намален размер от максимално определения по т.6.1 за съответната длъжност. В чл.6.3 са посочени хипотезите, в които не се изплаща допълнително възнаграждение. В чл. 6.4 само от ВП от 2019 г. е посочено, че за срочното и качествено изпълнени дейности по договорите, изпълнения допълнителен обем дейности /извън договорените/ и дейности довели до запазване имуществото на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД при извънредни ситуации от служителите на МВР, се изплаща максимален размер на договореното допълнително възнаграждение, след писмено мотивирано предложение, разгледано на заседание на работната група. Във ВП от 2021 г. няма такава клауза. Посочено е също, че допълнителното възнаграждение се изчислява и се заплаща за действително отработеното време в рамките на месечната продължителност на работното време.

Към ВП са одобрени и образци на списък на служителите за всеки месец и протокол за заседание на работната група.

Със Заповед № 5735з-54/15.03.2020 г. на началника на РУ – АЕЦ Козлодуй са определени служителите при РУ – АЕЦ Козлодуй, които да изготвят списъците за предпазна храна и предложенията по РМС 282 от 15.07.1993 г.

Със Заповед № 369з-1142/23.05.2022 г. на директора на ОДМВР – Враца са определени представители на ОДМВР – Враца, които да участват в работната група за предлагане на допълнително възнаграждение на служителите на РУ – АЕЦ Козлодуй съгласно чл. 4.1.7 от договора и Решение № 282/15.07.1993 г. на МС.

Видно от представена по делото Заповед №АД-1566 от 03.06.2022 г. на изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е наредено да се сформира работна група, която ежесечно, въз основа на доклад от началниците на РУ АЕЦ - Козлодуй; РСПБЗН-АЕЦ Козлодуй и ГПУ Козлодуй да предлага изплащането на допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, съобразно Решение № 282/1993 г. на МС за подобряване на физическата и противопожарна охрана на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД.

Установява се от три броя писма от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД гр. Козлодуй до РУ АЕЦ - Козлодуй с вх. № 2329 от 29.05.2014 г.; вх. № 573500-618 от 25.07.2019 г. и вх. № 573500-1161 от 15.09.2021 г., че със същите са изпратени нови редакции на ВП за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение № 282 на МС.

По делото са представени изготвени от началника на РУ АЕЦ - Козлодуй списъци на служителите от РУ АЕЦ-Козлодуй, които са осъществявали охрана на територията на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД гр. Козлодуй; обобщени доклади относно определяне размера на допълнителното парично възнаграждение "поощрение" по Решение № 282 на МС за физическа защита на стратегически обект "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, полагащо се на служителите на РУ АЕЦ-Козлодуй за исковия период и протоколи от заседания на работна група за определяне на допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, утвърдени от изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и директора на ОДМВР - Враца за периода от 15.07.2019 г. до 15.07.2022 г. Приети са и представени фактури за посочения период, издадени от изпълнителя ОДМВР - Враца, във връзка с изпълнението на договорите за охрана.

По делото е прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза, съгласно което за процесния период на ищеца е изплащано допълнително възнаграждение по РМС № 282/1993 г. за заеманата от него длъжност. Общо изплатената на ищеца сума за исковия период е в размер на 9126,45 лева, като сумите за всеки месец са изчислени в размер на 60% от договорения между „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и ОДМВР-Враца максимален размер според броя отработени от ищеца дни. При размер на възнаграждението 70% от МРЗ вещото лице е изчислило, че дължимата сума на ищеца би била в размер на 14 812,83 лева или разликата между тази сума и изплатената е 5 117,74 лева – нето.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за неоснователни доводите на ищеца, че ежесечно му се дължи максималния размер от 70% от МРЗ за страната, предвиден в сключените в рамките на процесния период договори между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР-Враца. Както бе разяснено, претендираното допълнително възнаграждение представлява поощрение на служители на МВР за положен труд по охрана на „АЕЦ Козлодуй“ и зависи от служебното представяне на всеки служител. Липсва нормативна уредба, която да определя минимална или максимална граница на същото, поради което няма пречка размерът и критериите за изчисляването му да се уговорят между субектите на правоотношението по чл.92, ал.1 ЗМВР, сключили договорите за охрана, а именно АЕЦ – Козлодуй и ОДМВР – Враца. Както бе изяснено, с тези договори размерите са уговорени според заеманата длъжност и са посочени в максимален размер, до който извод се достига при граматическото тълкуване на уговорките – "до.... % от минималната работна заплата". В договорите не са предвидени минимални размери на допълнителното възнаграждение, в които същото да бъде изплатено задължително, нито пък се съдържа уговорка, че допълнителното възнаграждение следва да бъде плащано на всеки служител винаги в уговорения максимален размер.

Доколкото задължение на възложителя по договора, а именно - "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е осигуряване на финансовите средства за изплащане на тези

възнаграждения и след като размерът на същите не е нормативно определен, то не може да бъде отречено правото му да определи размерът на същите, стига той да е в границите, за които е постигнато съгласие с изпълнителя-работодател. В приетите от възложителя Вътрешни правила е определен редът за изчисляването на допълнителните възнаграждения, така че същите да са индивидуално определени, но при спазване на обективни критерии, избягващи неравностойното третиране на служителите. Ето защо във ВП е предвидено, че всеки служител получава 60% от посочения в договора според заеманата от него длъжност максимален размер на допълнителното възнаграждение, за действително отработеното от него време за съответния месец. Също така обаче е предвидено кога възнаграждението се получава в намален размер, кога не се получава допълнително възнаграждение или кога може да бъде изплатен максималния предвиден в договора размер – за изпълнение на допълнителен обем дейности /извън договорените/ и дейности, довели до запазване имуществото на дружеството при извънредни ситуации.

С оглед така предвиденото в договорите и ВП, че резултатите от защитната дейност по договора и личният принос на служителите се преценяват ежемесечно от работна група, определена от ръководителите на страните по договора за охрана, за което се изготвя протокол, който се утвърждава от директора на ОДМВР-Враца и изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, съдът намира, че крайният размер на допълнителното възнаграждение е резултат на оценка на резултатите от служебното представяне на всеки отделен служител на МВР. Във формирането на тази оценка участват не само представители на дружеството-възложител, но и на работодателя-изпълнител, поради което не могат да бъдат възприети наведените доводи за едностранно определяне на допълнителното възнаграждение от трето за служебното правоотношение лице.

Съдът намира, че от представените по делото доказателства, а именно - списъци на служителите от РУ АЕЦ-Козлодуй, които са осъществявали охрана на територията на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД гр. Козлодуй, обобщени доклади относно определяне размера на допълнителното парично възнаграждение "поощрение" по РМС № 282 и протоколи от заседания на работна група за определяне на допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, утвърдени от Изпълнителния Директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и Директора на ОДМВР – Враца, се установява, че в рамките на процесния период е била спазена предвидената във ВП процедура за определяне на дължимите допълнителни възнаграждения на служителите на МВР. Не могат да бъдат споделени изложените във въззивната жалба твърдения, че липсват мотиви за определянето и изплащането на допълнителните възнаграждения. Тъкмо напротив, от приложените доклади и изготвените протоколи е видно, че по отношение на някои служители е предлагано и приемано намаляване или лишаване от допълнителни възнаграждения, както и какви са причините за това, а по отношение на някои

служители е определян по-висок размер на възнаграждението и за какви заслуги.

Не може да бъде споделена и тезата на ищеца, че на всеки служител се дължи предвидения в договорите максимум на допълнителното възнаграждение, тъй като страните са обвързани от посочените размери в к5 на Приложение 4 към договорите, както и че се дължи излагане на мотиви защо не му се определя и изплаща допълнително възнаграждение в предвидения в тези ценови таблици размер. В к5 от ценовите таблици към договорите е посочен максималният размер на допълнителното възнаграждение като % от МРЗ според заеманата длъжност, т. е. това е сумата, на която се равнява посоченият в чл. 4.1.7 от договорите % от МРЗ като максимално възнаграждение и която сума служи за отправна точка при изчисляване на индивидуалните допълнителни възнаграждения на служителите, заемащи съответната длъжност. Ценовите таблици обаче представляват само оферти, дадени в проведените процедури по ЗОП при сключването на договорите, на чиято база е определен максимален, а не фиксиран размер на услугата. Този извод се налага от чл.2.1. от договорите, в които се посочва максимална цена на услугата, т.е. същата не е фиксирана, както и от чл.2.2., в който се посочва, че цената по конкретния договор се формира на база разходите за реално назначените служители на изпълнителя за срока на договора. Не може да се приеме, че с приетите ВП и определеният в тях размер на допълнителното възнаграждение от 60% възложителят едностранно е намалил цената на договора, тъй като са били съблюдавани именно клаузите за определяне на допълнителното възнаграждение, които с оглед на определения размер "до... %" не задължават възложителя да изплати максимално уговорения процент. Както бе посочено, в договорите липсва клауза, която да указва, че допълнителното възнаграждение на служителите следва да бъде изплатено в максимален размер.

При тези съображения и като взема предвид, че от събраните доказателства се установи, че на ищеца е начислено и изплатено допълнително възнаграждение съгласно приетите ВП, като конкретният размер е определен според броя отработени дни за всеки месец и след спазване на предвидената процедура във ВП, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл.179, ал.4 ЗМВР е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

II. По иска с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забавено плащане на допълнителното възнаграждение.

Изводът за неоснователност на главния иск води до извод за неоснователност и на претенцията за мораторна лихва, с оглед акцесорния характер на последната. Ето защо искът за присъждане на обезщетение за забавено плащане на допълнителното възнаграждение също следва да бъде отхвърлен.

III. По обратния иск с правно основание чл.219 ГПК, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД.

Този иск е предявен от ОДМВР-Враца срещу третото лице-помагач „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр. Козлодуй в условията на евентуалност и в зависимост от

уважаването на главния иск с правно основание чл.179, ал.4 ЗМВР. С оглед отхвърлянето на главния иск, предявеният обратен иск правилно не е разгледан от първоинстанционния съд, поради несбъднатото условие. С оглед изхода на спора пред въззивния съд, настоящата инстанция също не дължи разглеждане и произнасяне по обратния иск.

IV. По разноските:

С обжалваното Решение № 204/10.04.2023г. по гр.дело №953/2022г. по описа на КРС, ищецът е осъден да заплати на ОДМВР-Враца сумата 370 лв., в т.ч. 300 лв. – юрисконсултско възнаграждение и 70 лв. – заплатен депозит за вещо лице. Със същия съдебен акт ОДМВР-Враца е осъдена да заплати на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД разноски в общ размер от 420 лв., в т.ч. 350 лв. – юрисконсултско възнаграждение и 70лв. – заплатен депозит за вещо лице.

По делото са постъпили молби от процесуалните представители на ищеца и ответника по главния иск за изменение на решението в частта относно разноските, по които съдът се е произнесъл с Определение № 912/12.07.2023г, с което на основание чл.248 ГПК е изменил решението, както следва:

- по молбата на ответника по главния иск и ищец по обратния иск ОДМВР Враца е намален размера на присъдените в негова тежест в полза на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, като ответник по неразгледания обратен иск, разноски за юрисконсултско възнаграждение от 350 лева на 100 лева, като в останалата част молбата за изменение на решението за разноските е отхвърлена като неоснователна и недоказана;

- по молбата на ищеца по главния иск е намален размера на разноските, присъдени в негова тежест на ответника по главния иск ОДМВР-Враца за юрисконсултско възнаграждение от 300 лева на 100 лева, като в останалата част молбата за изменение на решението за разноските е отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Както бе посочено, против постановеното по реда на чл.248 ГПК Определение № 912 е постъпила частна жалба от ОДМВР.

На първо място в жалбата се навеждат доводи, че определението е неправилно в частта, в която районният съд е намалил размера на юрисконсултското възнаграждение, дължимо от ищеца на ОДМВР-Враца.

Настоящият съдебен състав намира, че в тази част жалбата е частично основателна. С оглед изхода на спора и приетата неоснователност на исковите претенции, ответникът ОДМВР-Враца има право на разноски на основание чл.78, ал.3 ГПК, а съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК в негова полза се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако е бил защитаван от юрисконсулт, какъвто е разглежданият случай. Според чл.78, ал.8, изр.2 ГПК, размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната

помощ. Съгласно последната посочена разпоредба заплащането е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на МС. Въз основа на този разпоредба е приета и Наредбата за заплащане на правната помощ /НЗПП/. Следователно размерът на юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда според вида на делото и в размерите, определени в НЗПП.

Съдът намира, че съобразно вида на делото следва да приложи разпоредбата на чл.23, ал.1, т.1 НЗПП и да определи размера на възнаграждението в границите от 100 лв. до 360 лв. Настоящият въззивен състав не споделя възраженията на процесуалния представител на ищеца, че всички представени от ответника документи са били изготвени от юрисконсулта напълно еднотипно по всички дела, водени срещу ОДМВР-Враца, както и че всички негови действия са изцяло повтарящи се и делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност. Служебно известен на съда е фактът, че в РС-Козлодуй са били заведени голям брой идентични дела. По всяко от тези дела обаче юрисконсултът е положил усилия за изготвяне и подаване на писмен отговор на исковата молба, предявил е обратен иск срещу трето лице-помагач "АЕЦ Козлодуй", участвал е в открито съдебно заседание, което включва и процесуалното представителство, депозирал е молба за изменение на иска, изготвил е писмена защита, както и молба по чл.248 ГПК. Съобразявайки характера и тежестта на делото, броя на предявените искове и процесуалните действия на процесуалния представител – юрисконсулт на ответната страна, съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 лв.

По изложените съображения частната жалба в тази част е частично основателна, като обжалваното определение на РС-Козлодуй по чл.248 ГПК, с което дължимото юрисконсултско възнаграждение на ОДМВР-Враца е намалено от 300 лева на 100 лева, следва да бъде отменено, и вместо него следва да се постанови определение за изменение на решението в частта му за разноските, като определеното с решението юрисконсултско възнаграждение, което ищецът дължи на ответника ОД на МВР-Враца за първата инстанция, бъде намалено от 300 лв. на 250 лв.

На следващо място в частната жалба се правят оплаквания за неправилност на определението в частта, в която ОДМВР-Враца е осъдена да заплати на "АЕЦ-Козлодуй" ЕАД разноски за вещо лице в размер на 70 лв.

Съдът намира, че в тази ѝ част частната жалба е неоснователна. Действително "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е участвал в процеса като трето лице-помагач на страната на ответника по главния иск ОДМВР-Враца, а съгласно чл.78, ал.10 ГПК третото лице-помагач нито дължи, нито му се дължат разноски. В случая обаче "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, освен трето лице – помагач, е и ответник от предявения от ОДМВР-Враца обратен иск, поради което има право на разноските, направени за защита срещу този иск, съобразно чл.78, ал.3 и ал.4 ГПК, т.е. при отхвърляне на обратния иск или при прекратяване на производството по същия. Неразглеждането на този евентуален иск от

съда поради несбъждане на процесуалното условие, под което е предявен (уважаването на първоначалния иск) по същество може да се приравни на прекратяване на производството по този иск (оставяне без разглеждане). Ето защо в тази хипотеза ответникът по обратния иск има право на разноски в условията на чл.78, ал.4 ГПК, а отговорността за направените от него разноски следва да бъде възложена на ищеца по обратния иск, а не на ищеца по първоначалния иск, тъй като последният не е страна в процесуалното правоотношение, породено от предявения обратен иск. В този смисъл е практиката на ВКС, залегнала в Определение № 724 от 15.12.2015 г. по т.д.№ 1280/2014 г., ТК, II т.о., Определение № 152 от 02.04.2020 г. по ч.т.д.№ 2661/2019 г., ТК, II т.о. и др.

В конкретния случай "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е направил разноски за вещо лице в размер на 70 лв. Не могат да бъдат споделени доводите на жалбоподателя, че тези разноски са направени от дружеството в качеството му на трето лице-помагач, а не на ответник по обратния иск. С определението, постановено по реда на чл.140 ГПК, първоинстанционният съд е допуснал ССЧЕ, посочил е задачите и е определил първоначалния депозит в общ размер от 210 лв. платими поравно от всички страни в процеса в размер на 70 лв. с изключение на ищеца, който по силата на чл.83, ал.1, т.1 от ГПК е освободен от такси и разноски, които се поемат от бюджета на съда. В определението е посочено, че отговорите на поставените към експерта въпроси касаят предмета на доказване по всеки един от предявените искове по делото, като е прието, че експертизата е в интерес на всички страни, както по предявените главни искове, така и по предявения в условията на евентуалност обратен иск. Никоя от страните не е възразила по така изготвения проект за доклад, обективиран в определението по чл.140 ГПК, и същият е обявен за окончателен. Ето защо съдът намира, че експертизата е допусната за доказване не само на главните искове, но и на предявения обратен иск, както и че "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е задължен да внесе депозит за работата на вещото лице именно в качеството си на ответник по обратния иск, поради което и при изложените по-горе съображения ищецът по този иск му дължи възстановяване на платената сума. При тези съображения съдът намира, че определението, с което съдът е отказал да допусне изменение по реда на чл.248 ГПК на решението в тази част, е правилно и следва да бъде потвърдено.

В частната жалба се навеждат и доводи, че претендираното от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД юрисконсултско възнаграждение не е относимо само към обратния иск, но и към главния иск, по който дружеството има качеството на трето лице-помагач, поради което е следвало да бъде отграничено юрисконсултското възнаграждение за всяко процесуално представителство и неправилно съдът е присъдил пълния размер на исканото юрисконсултско възнаграждение само за обратния иск. Настоящият съдебен състав намира, че в тази част жалбата е неоснователна. Както бе посочено, с постановеното по реда на чл.248 ГПК

определение районният съд е изменил решението като е намалил размера на присъдените в тежест на ОДМВР-Враца и в полза на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, като ответник по неразгледания обратен иск, разноски за юристконсулско възнаграждение от 350 лева на 100 лева. С оглед изложените по-горе съображения, въззивният съд намира, че тези разноски се дължат на основание чл.78, ал.4 вр. ал.8 ГПК на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, в качеството му на ответник по обратния иск. При така извършеното намаляване на размера е присъден минимума на юрисконсултското възнаграждение по НЗПП. Настоящият съдебен състав намира, че не може да бъде присъдено юрисконсулско възнаграждение под този минимален размер, както и че с така извършеното намаляване всъщност е отчетено обстоятелството, че юрисконсултът на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е осъществявал процесуално представителство на дружеството и като трето лице-помагач. При тези съображения и като взема предвид, че от страна на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не е постъпила частна жалба против така извършеното намаление на присъденото му с решението юрисконсулско възнаграждение, настоящият съдебен състав намира, че в тази част определението следва да бъде потвърдено.

Най-сетне в частната жалба се навеждат и доводи, че на ОДМВР-Враца следва да бъде присъдена платената държавна такса по обратния иск. Настоящият съдебен състав намира, че доколкото това са разноски, направени по повод предявения обратен иск, то при изложените по-горе съображения присъждането им е между страните по този иск и следва общите правила на чл.78 ГПК. С оглед несбъдването на процесуалното условие за разглеждане на обратния иск, право на разноски съгласно чл.78, ал.4 ГПК има ответникът по този иск, а направените от ищеца по същия иск разноски остават в негова тежест. Ето защо на ОДМВР-Враца не се дължи присъждане на направените разноски за държавна такса по обратния иск.

Страните претендират присъждане на разноски и за настоящата инстанция. Процесуалният представител на въззивника е поискал присъждане на разноски по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата като е представил списък по чл.80 ГПК. Пълномощникът на въззиваемата страна ОДМВР Враца е поискал присъждане на юрисконсулско възнаграждение в размер на 300 лв., а пълномощникът на третото лице-помагач „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД също е поискал присъждане на 100 лв. юрисконсулско възнаграждение за настоящата инстанция.

С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция, на процесуалния представител на въззивника не се дължат разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗА. Въззивникът следва да бъде осъден да заплати на ОДМВР сумата 250 лв. - юрисконсулско възнаграждение за настоящата инстанция, съобразно чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.23, т.1 НЗПП. Направеното от процесуалния представител на въззивника възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение е неоснователно, тъй като не се касае за договорено и заплатено възнаграждение по

смисъла на чл.78, ал.5 ГПК, а за присъждане на възнаграждение по преценка на съда.

Съгласно чл.78, ал.10 ЗМВР, на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не се дължат разноски за въззивното производство, доколкото същото не е иницирано от ищеца по обратния иск ОДМВР-Враца и в него дружеството участва като третото лице-помагач.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №204/10.04.2023г., (поправено с решение №6/15.01.2024г.), постановено по гр.дело №953/2022г. по описа на Районен съд-Козлодуй В ЧАСТТА, в която са отхвърлени предявените от Р. З. П. от гр.Враца, ЕГН ***** против ОДМВР-Враца осъдителни искове с правно основание чл.179, ал.4 ЗМВР, чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР и чл.86 ЗЗД, както и В ЧАСТТА, в която ищецът по главния иск Р. З. П. е осъден да заплати на ответника по главния иск ОДМВР-Враца сумата 70 лв., представляваща направени разноски за вещо лице.

ОТМЕНЯ Определение №912/12.07.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК по гр.дело №953/2022г.по описа на РС-Козлодуй, В ЧАСТТА, с която по молба на ищеца Р. З. П. е изменено постановеното по делото Решение №204/10.04.2023г в частта за разноските, като е намален размера на присъдените в полза на ответника по главния иск ОДМВР-Враца разноски за юрисконсултско възнаграждение пред първата инстанция от 300 лева на 100 лева, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Решение №204/10.04.2023г., (поправено с решение №6/15.01.2024г.), постановено по гр.дело №953/2022г. по описа на Районен съд-Козлодуй, В ЧАСТТА относно разноските за юрисконсултско възнаграждение пред първата инстанция, които ищецът по главния иск Р. З. П. от гр.Враца, ЕГН ***** е осъден да заплати на ответника по главния иск Областна дирекция на МВР-Враца, БУЛСТАТ ***, като **НАМАЛЯВА** същите от 300 лв. на 250 лева.

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата обжалвана част, в която е отказано да бъде изменено Решение №204/10.04.2023г. В ЧАСТТА, в която ищецът по обратния иск ОДМВР-Враца е осъден да заплати на ответника по обратния иск "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, гр.Козлодуй сумата 70 лв., представляваща направени разноски за вещо лице, както и В ЧАСТТА, в която е изменено Решение №204/10.04.2023г. като е намален размера на разноските за юрисконсултско възнаграждение, които ищецът по обратния иск ОДМВР-Враца е осъден да заплати на ответника по обратния иск "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, от 350 лв. на 100 лв.

ОСЪЖДА Р. З. П. от гр.Враца, ЕГН ***** , **ДА ЗАПЛАТИ** на Областна дирекция на МВР-Враца юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 250 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, с ЕИК ***.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____